

Hezký pozdrav všem.

Po delší době opět zdravíme všechny naše netrpělivé čtenáře. Tentokrát je, bohužel, řada na mě, abych napsala o nevšedních zažitcích, které zde zažíváme. Vzhledem k jejich velkému množství jsem se rozhodla rozdělit tento mail do několika kapitol. Takže se posad'te, připravte a začínáme.

1. kapitola – cílová rovinka ve škole

Školní rok byl zakončen něčím jako vánoční besídka za přítomnosti 3 “santů”-učitelů, se zdramatizovaným vánočním příběhem (viz foto) a pak každý ročník zazpíval jednu koledu. Jak se již Kristýna zmínila v posledním mailu, 14 dní před skončením školy se všichni studenti soustředili na složení závěrečných zkoušek ze všech podstatných předmětů. Naivně jsme si myslely, že alespoň na tyto testy se žáci připraví. No, to jsme se mýlily! Opět nás neklamali a o všechny předměty projevili nevšední nezáměr. Nejenže je nebaví, hlavně jim stačí k postupu do dalšího ročníku napsat všechny testy na pouhých 35 procent, což by zvládl i člověk s podprůměrnou inteligencí (i tací se najdou) a k tomu ještě za celou základní školu můžou propadnout jen jednou. Takže to opět odskákali učitelé, neboť veškeré testy musely být opraveny v celkem šibeničním termínu. Tak například já jsem vyfasovala k opravení 84 testů z fyziky bez správných odpovědí. Vzhledem k tomu, že o fyzice nevím ani zbla, celkem jsem si to opravování užila. Celých 5 dní (test se naštěstí psal na začátku zkouškového období) jsem strávila hledáním správných odpovědí. S dvěma otázkama jsem si opravdu nevěděla rady, tudíž jsem se musela trapně dotázat svého nadřízeného pana Mangwira o pomoc. Vzal to celkem zvesela, poradil, ale podvědomě tuším, že si o mně myslí své. Dalších 5 dní zabralo vlastní opravování testů. Musím říct, že žáci projevili nevšední kreativitu, neboť nadpoloviční většina odpovědí neměla s fyzikou nic společného. Kristýna má v tomto směru stejné zkušenosti. Od té doby studenty tajně podezříváme, že testy psali především s cílem nás pobavit, ale upřímně se jim spíše podařilo dohnat nás k slzám nad jejich neznalostí. Kolik studentů postoupilo do dalšího ročníku netšíme, protože ještě před závěrem školního roku jsme se sestrou Stellou odcestovaly na zajímavý workshop do Johannesburgu.

2. kapitola – workshop „Love matters” v Bosco Center u Joburgu

Ve spojitosti s tímto workshopem se uskutečnil v dřívějším dopise zmiňovaný fundraising 24. října 2010 s cílem vybrat peníze na podporu mládeže s omezenými finančními zdroji. Celkem nás 6.12. odcestovalo 35 z naší i okolních katolických farností. Workshop se uskutečnil v salesiánském centru Dona Bosca pro vzdělávací pobyty mládeže (mj. také sídlo komunity sester salesiánek i jejich provinciálky) u Johannesburgu a tématem byla láska, resp. nebezpečí, jež se v souvislosti s láskou vyskytují, čili hlavně prevence šíření pohlavně přenosných chorob, nechtěných těhotenství a potratů apod. Pořadatelé měli vše užasně připravené, čemuž se nelze zas tak divit, neboť tento workshop zde probíhá již sedmým rokem. Hned druhý den ráno se bohužel stala nepříjemná událost. Jednomu z našich chlapců se podařilo vypít litrovou flašku Amaruly (tradiční “jihoafrické Baileys”) v průběhu snídaně, kam se v jejím závěru dostavil ve stavu, který lze popsat slovy “i dveře mu byly malé”. To samozřejmě zaznamenali všichni včetně pořadatelů. Zatímco hoch vyspával svoji kocovinku, uskutečnil se meeting vedoucích ohledně jeho potrestání. Odpoledne pak padl dle mého názoru krutý verdikt, že chlapec bude odeslán zpět domu k rodičům, kteří již byli o jeho strašlivém provinění informováni. Proti rozhodnutí nebylo odvolání, takže chlapec hned 7.12. odcestoval s ostudou zpět do Malamulele. Zbytek workshopu proběhl v klidu a všechny tři (já, Kristýna a sestra Stella) jsme byly patřičně hrdé na členy naší skupiny, jenž překonali počáteční zostuzení a ve finále se projevili jako názorově vyspělí, nejchytřejší, nejaktivnější i nejtipnější. Jak už se stává naším zvykem, odcestovaly jsme s Kristýnou a tentokrát i Cristobalem předčasně, neboť nás očekávalo velké prázdninové dobrodružství v Kapském Městě.

3. kapitola – Cape Town

Do Cape Town jsme vyrazili 10.12. Cesta to byla více než náročná, neboť jsme v autobuse strávili hezkých 18 hodin čistého času. Autobus to byl pěkný, moderní, s televizkou a s přibližně 30ti centimetrovou mezerou pro nohy, což by nevadilo, kdybychom byli tak o 2 hlavy menší. Bohužel jsme všichni tři poměrně vysoký, takže v mém případě jsem již po třech hodinách nevěděla, jak se na sedadle složit. O své bolesti v kolenou raději pomlčím a své tiché utrpení si odnesu do hrobu. Od začátku jsme byli nuceni poslouchat dostatečně hlasitou místní hudbu, která sama o sobě není tak strašná, ale po pár hodinách pár dokola se opakujících hitů se stává nesnesitelnou. To nejlepší na místní autobusové dopravě je ovšem mylný úsudek ohledně otužilosti pasažérů. Asi jsme všichni působili patřičně rozehřátě, neboť teplota uvnitř byla nastavena na krásných 17°C (jen pro zajímavost, venku bylo asi 35). Přibližně kolem půlnoci se podařilo vběhnout v pravou chvíli do silnice velkému zvířeti, pravděpodobně krávě či koni. Rána to byla ohromná a na přední levém rohu autobusu, poněkud poničeném, nám na památku zůstala část vnitřnosti. K našemu údivu se nastalá situace vyřešila za 20 minut, v jejichž průběhu řidič několikrát zavolal na centrálu a poté již pouze zkonstatoval, že dveře sice nelze tak úplně zavřít, ale jet se dá a vesele jsme pokračovali v naší jízdě.

V sobotu ráno jsme konečně dorazili do Cape Town, s pouze dvouhodinovým zpožděním. Dle informací o místě našeho ubytování, jež nám zařídila báječná sestra Lidia, jsme se rozhodli, že půjdeme pěšky. Na tu desetiminutovou procházku jsme se po naší strastiplné cestě velmi těšili až do chvíle, než jsme vyšli z autobusového nádraží. V tom okamžiku jsme totiž měli co dělat, abychom se udrželi na cestě, neboť strašný víchř od moře námi pohyboval občas nechtěným směrem. V salesiánském středisku nás již čekal bratr salesián Alberto. Stále jsme ještě

dostatečně nepoděkovali sestře Lidii za to nádherné ubytování, které nám zařídila a bratru Albertovi, který nám jej poskytnul se vším komfortem bez jakýchkoli nároků. Salesiánské centrum je úplně v centru města, my jsme měli k dispozici třípokojový apartmán pro hosty s výhledem na Table Mountain, kilometr vysokou horu, což jsme si vlastnonožně změřili hned následující den. Podnikli jsme celodenní túru nahoru “na stůl” na vyhlídku a opět dolů, a to v 35ti stupňovém vedru a tentokrát kupodivu bezvětří. Není divu, že jsme všichni tři skončili s lehkým úžehem a silnějším ožehem, ale stálo to za to. Pohled z hory na Cape Town a okolí je úžasný (viz foto). Pro následující dny jsme si vypůjčili auto a postupně objeli pobřeží s plážemi jak z obrázků cestovních katalogů, navštívili národní park Cape Point (nejjižnější cíp Afriky, kde se dělí oceán) a samozřejmě Cape of the Good Hope – Mys dobré naděje. Poslední den našeho pobytu jsme navštívili místní vyhlášené vinice samozřejmě s ochutnávkou vín a od té doby už si nic nepamatuujeme. Jen to, že to byl poslední den v Cape Town pro mě a Kristýnu, abychom se minuly se sestrami odjíždějícími do Joburgu. Cesta zpět do Malamulele byla ještě o něco horší, díky tradičnímu zpoždění nám v Joburgu ujel jediný bus do Malamulele, a tak jsme další 3 hodiny strávily ve frontě na taxi.

4. kapitola – samy doma

Do naší vesnice jsme se musely vrátit 16.12., den na to totiž sestry odjely na meeting do Johannesburgu, kde byly až do 22.12. Takže jsme hlídaly dům a vařily psům. Týden jsme si užívaly klídku, já jsem si vzala na starost psy, Kristýna zalívání zahrádky a společně jsme pak pekly vánoční cukroví - vánoční překvapení pro sestry. Jeho příprava byla celkem vtipná, neboť jsme samozřejmě nesehnaly všechny potřebné ingredience. Řešily jsme to klasickým způsobem: nemáme moučkový cukr – nevádí, dáme tam krystalový, chybí nám strouhanka, dosypeme to kokosem, nemáme mleté ořechy – nastrouhaly jsme je na struhadle (částečně i s prstama), nemáme formičky – postačí sklenička a náprstek atp. Nicméně výsledek byl nad očekávání dobrý. Pekly jsme 4 druhy, z nichž já sama znám pouze kokosky a linecké koláčky (peklo se totiž podle receptů Kristýny mamky). Sestrám i místním, kteří se za námi v průběhu svátků stavili (celý 2 lidi) a otcům farářům, kteří dostali od sester bohatou výslužku, cukroví velmi chutnalo, něco bylo dokonce lepší než od maminky a Kristýna musela některé cukroví dopékat.

A už se blížíme k Vánocům, což je má poslední kapitola, neboť jsem již upsaná.

5. kapitola – Vánoce a Silvestr

Vánoční výzdobu jsme nechaly na sestřích, resp. neměly jsme sílu ji předělávat. Některé kusy byly opravdu výstavní, pro mně na celé čáře zvítězila neuvěřitelně kýčovitá papírová hvězda pověšená nad hlavním vchodem, dílo to sestry Cristiny z Indie, což vysvětluje hodně. Vzhledem k přetrvávajícím vedrům - teploty se před štědrým dnem vyšplhaly opět ke čtyřicítce - jsme neměly moc vánoční náladu. Navíc, jak jsme zjistily, se zde slaví (jak je to ostatně správně) až 25.12., respektive po půlnoční mši, takže náš štědrý večer v podstatě nebyl štědrý večer. K večeři jsme měli toasty. Sestry strávily bezmála celý den i noc v kostele na modlitbách a ke stolu jsme zasedly pro mně v neuvěřitelnou hodinu – kolem půlnoci. Chroupali jsme brambůrky, oříšky a vynikající, sestrou Lidií vyrobený chilský vánoční likér. Po štědrovečerní večeři (haha) došlo na rozbalování dárků. S Kristýnou jsme dostaly v podstatě totožné dárky, a to zubní pastu, mýdlo, šampón, čokoládu od Pancha a k naší hrůze i dosti škaredé a nenositelné pantofle, které si bereme pouze o nedělích, abychom tzv. neurazily a udělaly sestřím radost. Každopádně musím říct, že jsem sestřím velice vděčná, neboť se opravdu snaží být nám rodinou a připravit hezké svátky, což se jim (vlastně nám dohromady) taky povedlo.

Den D byl tedy 25.12., kdy k nám byli pozváni na oběd i otcové faráři Chris a John Kennedy (krásné to jméno). Dorazil však pouze otec Chris pocházející z Konga, neuvěřitelně zábavný člověk, pokud s ním tedy zrovna nemusíte spolupracovat. Měly jsme výborného krocana, připraveného podle receptu maminky sestry Lidie, vařenou dýni, zeleninové saláty, pap a Kristýnou připravený bramborový salát, kterému absolutně propadl otec Chris, snědl ho asi kilo. Po tak vydatném obědě jsme už jen odpočívali, takže naše vánoce proběhly poklidně.

Velké haló jsme očekávaly na Silvestra – nepřetržitě celý den a hlavně celou noc repráky natuněné tak, že s basama nadskakujete a pak od setmění rachot války soudě dle mega rachejtlí, které si hrdě nosily všechny děti nehledě na věk. Nic z toho se nekonalo. Večer jsme strávily se sestrami na modlitbách, kolem půlnoci zaznělo několik rachejtlí, my jsme si připily, poklábosily a šly spát za naprostého klidu a míru.

Jinak se snažíme prázdniny využít k poznání okolí, ovšem moc toho v blízkém okolí k vidění není, nejbližší větší město Thoyandou nabízí rozsáhlý nákupní komplex, kde se nám podařilo nechat vyrobit kalendář s vlastníma fotkama – dárek pro sestry. Dvakrát jsme jely do již zmiňovaného Nandoni s nadějí, že si zaplaveme, dvakrát neúspěšně, navzdory prázdninovému období bazény mimo provoz, vodní přehrada je nepřístupná krom rybaření a mytí aut. V Polokwane je prý dokonce i historické muzeum a snad taky knihkupectví, to nás ještě čeká.

Tolik o prázdninách, které nám pomalu ale jistě končí. Víc vám napíše Kristýna v příštím mailu, neboť já již nemám sil pokračovat. Přejeme vám všem šťastný nový rok 2011 – radost, spokojenost a sílu překonávat těžkosti.

Saša & Kristýna

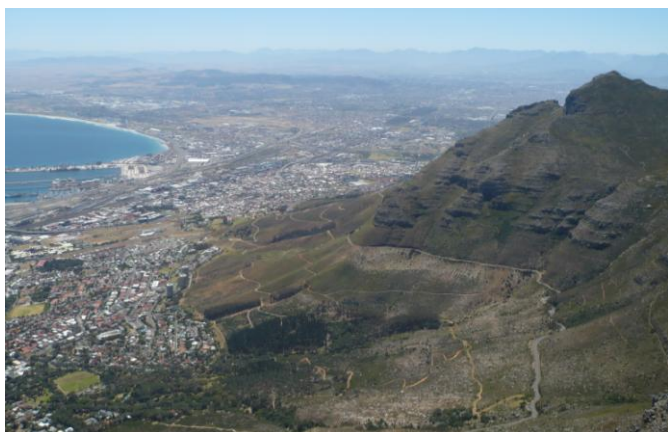
(P.S.: Zapomněla jsem minule dodat k rozdílům mezi Holy Rosary a státními školami – hlavní a podstatný plus spočívá ve výuce nejen angličtiny, ale v *angličtině*, zatímco státní školy se drží lokálních jazyků, použitelných výhradně v regionu – pozn. Kri..)

Cape Point – vidíte ten rozdíl mezi Atlantským a Indickým? ☺

S mládežníky na "Love matters" v salesiánském Bosko centru

Pohled z vrcholu Table Mountain

"Vánoční besídka" ve škole

Naše pekařské umění – k zakousnutí, což?